

## VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

5301

MORAVA

Zemědělské noviny, venkov

23. IV. 1968

ze dne

~~Zdramatizovaný Monte Christo~~

~~Romány Alexandra Dumase~~ otce patří už přes sto let k oblibeným pohádkám pro dospívající i pro dospělé. ~~Saša Lichý, umělecký šéf Divadla Petra Bezruče v Ostravě, přečetl si Hraběte Monte Christa očima divadelníka~~, který věří, že na jevišti lze uskutečnit i to, co je jinak neuskutečnitelné. Pro svou dramatizaci si vybral jen několik základních dějových motivů rozsáhlého Dumasova románu a zasadil je do muzea voskových figurín madame Tussaudové. Oživlé figuríny sehrají v tomto panoptikálním rámci starou historii, proti které se občas bouří, ale která je jim již navždy přisouzena. Dramatizace volí formu jakési revue (s hudbou Jana Tomšíčka) a staví se do mírné opozice vůči románu. Soubor divadla Petra Bezruče tak dostává hru podobného charakteru jako byli Planchonovi „Tři mušketýři“ (a Lichého pokračování mušketýrské historie po 20 letech), či Nezvalovi „Milenci z kiosku“, vesměs hry s úspěchem uváděné tímto divadlem v minulých sezónách.

Základem výtvarného řešení scén (Miroslav Melena) je most, zavěšený nad jevištěm, který, doplněný různými závesy, představuje vchod do muzea, vstup do královského sídla, lod, na které připlouvá Dantés a vůbec všechno, co právě probíhající výstup potřebuje. Dějiště se rychle střídají za pomoci točny a jsou charakterizována jen nejnuttnejším nábytkem či rekvizitami. Saša Lichý jako režisér akcentuje lehkost a spád představení a dobře využívá vtipných časových point, jimiž jsou prokládány nebo jimiž vrcholí jednotlivé výstupy.

Z hereckých výkonů soustředuje na sebe pochopitelně nejvíce pozornosti Dantés. Jan Fi-

lip ho hraje jako hrdinu bez bázně a hany, chrabrého, lítivého, milujícího, pomstychtivého, vznešeného, prožívá jeho pohnutí osudy, ale zároveň se nad nimi usmívá „stranou“. Milan Šulc a Jindřich Dvořák vystupují jako správce panoptika a jeho pomocník, ale současně zasahují i do vlastního děje v několika dalších úlohách, vtipně a s invencí charakterizovaných pohybově, hlasově i mimicky. Jana Postlerová postihuje v Mercedes její úlohu lyrického pôlu inscenace, ale také ona vkládá do role divadelně působivé okamžiky kolísání mezi jednáním postavy a nadhledem interpreta. Z dalších členů dobré sehraného hereckého kolektivu, který se s vkusem pohybuje v mezích mírné komické nadsázky, jmenujme ještě ale spoň Jiřího Zacha jako Fernanda, Václava Roštlapila v roli královského prokurátora, Arnošta Borovce, představiteli Napoleona a Bertuccia, a Štěpánku Ranošovou, hrající královnu.

Inszenace má v hledišti živý a bezprostřední ohlas. Ukazuje se, že pro Divadlo Petra Bezruče, které plní vedle poslání druhé ostravské činohry i funkci divadla pro mládež, je forma dramatizace, kterou zvolil Saša Lichý, zvlášť účinná.

Jaroslava SUCHOMELOVÁ